

ca 1932 r. Nr OL. 4-a/1 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr 9, poz. 117)—w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 408) — zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Z dniem 1 marca 1934 r. uruchamiam Starostwo Grodzkie Sosnowieckie z siedzibą w mieście Sosnowcu.

(2) W myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 426) funkcje Starosty Grodzkiego Sosnowieckiego pełni Starosta Powiatowy Będziński.

(3) Sprawę uprawnień Starosty Grodzkiego Sosnowieckiego jako przedstawiciela Rządu, reguluje—zgodnie z art. 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 86)—rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 r. o stanowisku wojewodów i starostów jako przedstawicieli Rządu (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 546).

§ 2. (1) Wszystkie sprawy z obszaru powiatu miejskiego sosnowieckiego, które wpłynęły do Starostwa Powiatowego Będzińskiego w czasie do dnia 28 lutego 1934 r. włącznie i do tego terminu nie zostały ostatecznie załatwione, przekaże protokółarnie Starosta Powiatowy Będziński do dalszego urzędowania Starostwu Grodzkiemu Sosnowieckiemu, bez względu na to, w jakim stadium załatwienia znajdują się te sprawy.

(2) Jeżeli w sprawach, wymienionych w ust. (1) wyznaczone zostały przez Starostwo Powiatowe Będzińskie terminy rozpraw, rozprawy te, w wyznaczonych już terminach, przeprowadzi Starostwo Grodzkie Sosnowieckie.

§ 3. Przepisy statutu organizacyjnego i szczegółowego podziału czynności Starostw województwa kieleckiego, ustalone rozporządzeniem Wojewody Kieleckiego z dnia 30 grudnia 1930 r. (Kielecki Dziennik Wojewódzki Nr 31, poz. 425) stosują się odpowiednio do Starostwa Grodzkiego Sosnowieckiego.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1934 r.

Wojewoda: *Paciorkowski*

20.

O G Ł O S Z E N I E

Okręgowego Urzędu Górniczego w Radomiu

z dnia 20 lutego 1934 r.

o wyjednywaniu nadania górniczego na rndę żelazną.

Zgodnie z art. 272 Prawa Górniczego z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654) i § 25 Instrukcji o zastosowaniu art. 454—540 Ustawy Górniczej rosyjskiej (Zb. pr. ces. ros. t. VII, wyd. 1912 r.) Okręgowy Urząd Górniczy w Radomiu podaje do publicznej wiadomości, że podejmują się starania przez Radcę Ministerjalnego Wł. Wysoczańskiego, Kuratora Państwowych Pól Górniczych w Warszawie, działającego w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, do którego—na zasadzie uchwały Sejmowej z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 463 z 1920 r.) — przeszły uprawnienia górnicze przyznane osobom prywatnym przez b. władze okupacyjne, o uzyskanie nadania górniczego dla wydobywania rudy żelaznej p. n. „*Lębork*” o przestrzeni 1062783 m², położonej na gruntach wsi Juljampol: II, III i IV w gm. Rudniki, pow. wieluńskim, wojew. łódzkim, oraz na gruntach wsi Zajączki—Szarki i Łęgowice w gm. Kuźniczka, pow. częstochowskim, woj. kieleckim. Odkrycie rudy żelaznej zostało dokonane przez Częstochowskie T-wo Górniczo-Przemysłowe Sp. Akc. (Częstochowa) na gruncie Antoniego Wcisło we wsi Juljampol, gm. Rudniki, pow. wieluńskiego, w dniu 4 września 1918 r. i było stwierdzone protokółarnie dn. 10 września 1918 r.

Wyjednywana przestrzeń nadania górniczego „*Lębork*” graniczy: na północy—z gruntami wsi Juljampol: II i IV, na wschodzie — z gruntami wsi: Juljampol III, Zajączki-Szarki i Łęgowice, na południu — z gruntami wsi: Łęgowice i Zajączki-Szarki i na zachodzie — z gruntami wsi: Zajączki-Szarki i Juljampol II.

Na zasadzie powyższego w dniu 26 marca 1934 r. o godzinie 10-iej w biurze Okręgowego Urzędu Górniczego w Radomiu, mieszczącym się przy ul. Moniuszki 24, będzie spisany protokół o wyjednywaniu na rzecz Skarbu Państwa nadaniu górniczem „*Lębork*” oraz będą rozpatrywane wszelkie uwagi i protesty, jakie wpłyną przeciwko wymienionemu nadaniu do Urzędu Górniczego przed wskazanym ter-